

Розділ перший

Що ж, це сталося. Минуло стільки часу, і вони врешті-решт дісталися до нас.

Нас покусали зомбі.

Ми трансформувалися. Ми змінилися.

Погляньте на нас: скосбочені мертві обличчя, згорблена мертва постава.

Ми зомбі. Справжнісінькі зомбі.

Квінт — зомбі. Дірк — зомбі. Джун — справдешній, натуральний зомбі.

Тепер усе інакше...

Наші пригоди стали повільнішими: менше метушні, більше шурхання ногами. Наші вподобання теж змінилися: менше смажених пончиків, більше м'ясних бургерів.

Знаєте що? Слід надолужити згаяне. Я вам усе розкажу. Поясню, **ЯК** ми поповнили ряди живих мерців.

Бачите, приблизно місяць тому, — ем-м, **СТАЛАСЯ ВЕЛИКА ПОДІЯ**. Місяць тому ми змагалися з новим ворогом. Ворогом, який був **ЛЮДИНОЮ**...

І ось... сьогоднішнього ранку.

Ми перетворилися на зомбі.

Я, Джек Салліван, колишній постапокаліптичний екшен-герой! А тепер — лише жалюгідний постапокаліптичний **ХЛОПЧИСЬКО-ЗОМБІ**.

Те саме сталося з Джун, Діркком і Квінтом. Вони теж зомбі. Ми просто четверо звичайних, пересічних зомбі серед сотень інших. Усе обернулося жахіттям...

— Хлопці, ми перетворилися на смердючих зомбі! — каже Джун. — Буквально. Від нас тхне.

— Не смій набалакувати на цей запах, — ображається Квінт. — Я багато тижнів доводив його до ідеалу!

— Годі базікати! — гримає Дірк. — Ми зомбі. Зомбі не базікають!

Гаразд, отже... Я збрехав. Ми лише *вдаємо із себе* зомбі. Ми під прикриттям. Це частина нашої надсекретної місії: «ОПЕРАЦІЯ: ЯК ПЕРЕМОГТИ ІВІ ТА ГАЗТА»!

Наразі ми шкутильгаємо, наче зомбі, у напрямку «Вейкфілдського Боулінгдрому», який став лиходійським лігвом Іві та Газта.

Звідки ми знаємо, що це їхнє лиходійське лігво?

А звідти, що над входом до «Боулінгдрому» висить купа старих телевізорів, з яких чути балачки Іві:

Я нахилиюся й пошепки кажу своїм друзям:

— Погляньте-но на Іві. Гукає зомбі звідусіль. Вона справді стала на темний бік. Наче якийсь суперлиходій.

— Здається, ніби зомбі приваблює її голос, — каже Квінт.

Джун киває.

— Так, бо люди = їжа!

Ми цілий тиждень стежили за «Боулінгдромом», чекаючи, коли збереться достатньо великий натовп зомбі, щоб ми могли непомітно прослизнути всередину разом із ним.

І нарешті це сталося...

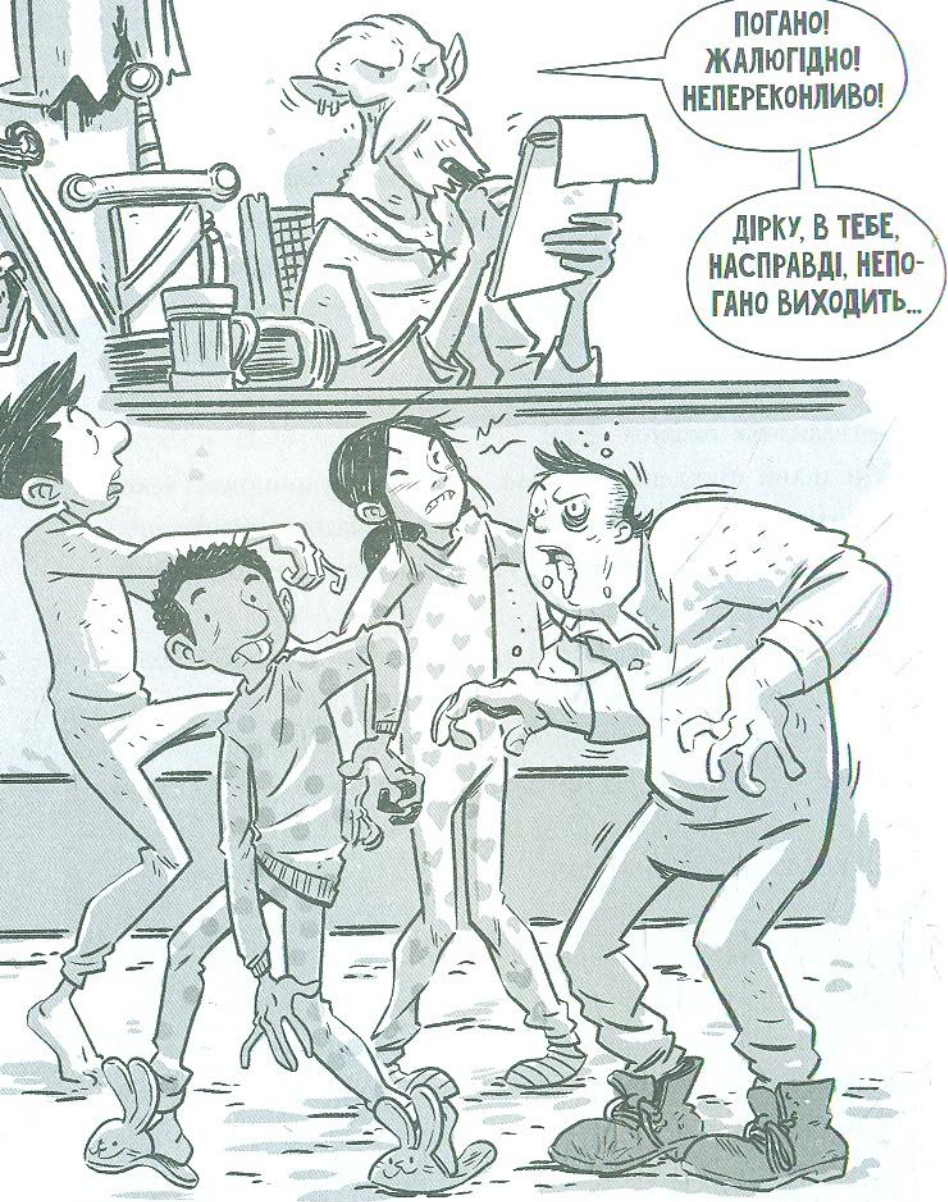
Тож ми ввійшли в роль і приєдналися до клубу ходячих мерців, спершу виконавши останній пункт плану операції: нанесення зомбі-гриму.

Отже. Сіра шкіра, зелена гидота стікає з ротів, сплутане волосся, ніби ми щойно прокинулися. Перевірено!

Зомбі-аромат. Ми маємо СМОРІД. Квінт розлив його по пляшечках. Тхне з них жахливо і відразливо. Нудити мене почало вже десь на третій чверті шляху. Проте сморід працює. Перевірено!

І нарешті **НАЙВАЖЛИВІШЕ**: зомбі-хода, відома ще як зомбі-човгання або зомбі-зигзаги. Ми знали, що для того, аби злитися з масою, наша зомбі-хода мала бути *доконалою*. Ми тренувалися декілька днів, навіть показували свої вміння Барделу, щоб переконатися, що наблизили їх до ідеалу.

ПОГАНО!
ЖАЛЮГІДНО!
НЕПЕРЕКОНЛИВО!

ДІРКУ, В ТЕБЕ,
НАСПРАВДІ, НЕПО-
ГАНО ВИХОДИТЬ...

Хоч би ж то все вдалося, адже ми наближаємося до входу в «Боулінгдром». Обабіч до нас притискаються зомбі...

Це найбез-
глуздіший
з-поміж усіх
наших планів.

А в тебе було
чимало дурних
планів, Джеку.

Пф-ф! Я пере-
творюю дурощі
на мистецтво.

Сподіваюся, Іві готова, бо ми наближаємось, і ми несе-мо із собою відплату! Вона вкрала мій клинок! Зомбіфіку-вала мого друга! Скоїла чимало поганих речей!

І вже за декілька секунд ми змусимо її поплатитися. Разом, учотирьох, наче справжні Месники...

Я чую важке дихання, наче задишку. І це висмикує мене із супергеройської фантазії. Я очікую побачити вельми застудженого зомбі, але бачу, що насправді — це Дірк. Не схоже, що він готовий показати свого внутрішнього Месника.

І це цілком логічно. Він пережив украї серйозні події. Я хочу сказати, що він видужав. Проте підсвідомо, мабуть, досі трохи переляканий.

— Дірку, ти як? — пошепки запитую я.
Він не встигає відповісти, як я відчуваю, що хтось бере мене за руку. Я опускаю очі.

— Джун, ти тримаєш мою руку! — схвильовано шепочу я.

— Не тримаю, — каже вона. — Стискаю.

— Закохано стискаєш?

— Ні! Люто стискаю, — гарчить вона крізь зціплені зуби. — Припини розмовляти!

Джун двічі стискає мою руку (надзвичайно сильно й боляче), і я піднімаю погляд угору саме тієї миті, коли двері «Боулінгдрому» відчиняються.

Я видаю свій найкращий зомбі-стогін, коли нас усіх разом проштовхують усередину лиходійської штаб-квартири...

